

lované firmy není nijak nápadným, že si opatřila značný počet t. zv. známek defensivních, aby byly po ruce při okamžité potřebě. Tím však ještě neznemožnila založení podniků jiných podnikatelů, tudíž ani žalobce v témž odvětví výroby. Kombinace různých známek v různých úpravách jest téměř nevyčerpatelna, uváží-li se, že § 3 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. z. stanoví v té příčině jen poměrně nepatrná omezení. Není myslitelné, aby se žalovaná uvedeným způsobem zabezpečila proti každému použití jakýchkoli známek jiným soutěžitelem. Že se domáhala výmazu žalobcovy známky, která se tak nápadně podobala její známce, jest pochopitelné, neměla-li se její známka státi bezcennou. Co se pak týče návodu firmy L. k podání žaloby na zdržení se používání téže známky »Fix«, uvádí dovolatel sám, že jmenovaná firma je v Československé republice zastoupena společností R., patřící firmě Sch. I tu je vysvětlitelné, že žalovaná upozornila svého obchodního přítele; jež v tuzemsku zastupuje, na nepřípustné podle jejího názoru používání této známky, aby chránila jeho zájmy. Spor ukázal, že zákrok ten byl odůvodněn. Z těchto úvah plyne, že žalované šlo o to, aby chránila svou známku a známku spřátelené firmy před nedovoleným zásahem, žalobcem tvrzené skutečnosti však nestačí k tomu, aby z nich mohlo býti usuzováno na úmysl žalované zničit podnik žalobcův, neb způsobiti mu škodu. Žalovaná nemohla předpokládati, tudíž ani věděti, že žalobce, jak tvrdí, zanechá obchodu, nebude-li moci užívati práva známky »Fix« a že mu proto vzejde škoda. Pouhé znemožnění používání této známky žalovanou z důvodu zásahu do jejího vlastního práva známkového, není však škodou, jakou předpokládá zákon, neboť pak by se výkon práva stal vůbec nemožným.

Čís. 13551.

I v řízení pro pokoutnictví musí býti písemný rekurs opatřen podpisem advokáta. Lhostejno, že pokoutníku nebylo lze, by si z vyšetřovací vazby obstaral podpis advokáta.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R II 210/34.)

Usnesením okresního soudu v P. byl uznán Antonín Š., t. č. ve vazbě krajského soudu v O., vinným pokoutnictvím ve smyslu § 1 nař. min. sprav. ze dne 8. června 1857, čís. 114 ř. zák. a uložena mu pokuta podle § 3 cit. nař. Rekursní soud odmítl stížnost Antonína Š-a. Důvody: Podle § 520 c. ř. s. musí býti písemné rekursy opatřeny podpisem advokáta. Právem proto nařídil první soud, by podání bylo opatřeno podpisem advokáta. Jelikož Antonín Š. tak neučinil, musel písemný rekurs býti odmítnut. Antonín Š. pak protokolem, sepsaným u krajského soudu v O. prohlásil, že udává do protokolu totéž, co jest obsaženo ve stížnosti na okresní soud v P. Podle § 520 c. ř. s. mohou však jen při okresních soudech rekursy protokolárně býti sepsány, nikoliv však, jako v tomto případě, u krajského soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Antonína Š-a do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y :

Třebaže jest řízení pro pokoutnictví řízením kárným, platí pro ně ustanovení § 520 odstavec první poslední věta c. ř. s., podle něhož rekurs písemně podaný musí býti opatřen podpisem advokáta, an podle článku IV čís. 5 uvoz. zákona k c. ř. s. přísluší potrestanému rekurs podle §§ 514 až 528 c. ř. s., a jest proto těchto předpisů použití bezvýjimečně. Vytýká-li dovolací rekurent, že nebylo usnesení prvního soudu připojeno právní poučení, že podle § 520 c. ř. s. musí býti písemný rekurs opatřen podpisem advokáta a že potrestaný může podati rekurs i k zápisu u okresního soudu, přehlíží, že se tak stalo výzvou okresního soudu v P. ze dne 16. března 1934 k podpisu písemného rekursu advokátem a že protokolární rekurs podaný u krajského soudu v O. dne 19. března 1934 byl opožděný a zůstal by opožděným, kdyby byl býval toho dne podán i u okresního soudu a neměl proto nedostatek právního poučení na opožděnost rekursu vlivu. Že dovolacímu rekurentu nebylo lze, by si z vyšetřovací vazby obstaral podpis advokáta, jest bezpodstatným, poněvadž není zákonného ustanovení, podle něhož by se prodlužovala rekursní lhůta pro nepřekonatelnou překážku a o navrácení v předešlý stáv nejde a nepřipadně poukazuje dovolací rekurent k ustanovení § 364 čís. 1 a 2 tr. ř., která se sem vůbec nehodí, poněvadž nejde o trestní řízení. Neopatřil-li dovolací rekurent písemný rekurs podpisem advokáta a nepodal-li rekurs v opravné lhůtě ani do protokolu okresního soudu (srv. rozhodnutí čís. 10.351 sb. n. s.), byl jeho rekurs opožděný a nebylo nedůvodnému dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 13552.

Pokud jest ve smyslu vyrovnacího řádu ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. zák. vyrovnacím řízením dotčen nárok na placení doživotní renty, k jejímuž placení se vyrovnací dlužník před zahájením vyrovnacího řízení zavázal smlouvou, zejména, pokud jest oprávněný odkázán na kvotu z jednotlivých dávek, či jest nárok na placení renty určití jednotnou částkou (kapitalisovati), z níž by pak bylo dlužníku platiti kvotu jako z každé jiné pohledávky podrobené vyrovnání podle schváleného vyrovnání.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv II 13/33.)

Žalovaný zavázal se svého času platiti žalobkyni měsíčních 300 Kč až do její smrti, kterýžto důchod platil řádně až do 15. září 1930. Dne 20. prosince 1930 bylo o jmění žalovaného zahájeno vyrovnací řízení. Do zahájení tohoto vyrovnání za dobu do konce roku 1930 měla žalobkyně proti žalovanému již splatnou pohledávku z důvodu oné renty 1.050 Kč. Žalobkyně přihlásila k vyrovnání žalovaného svou pohledávku z důvodu renty částkou 55.350 Kč a bylo jí též přiznáno hlasovací právo co do této výše pohledávky. Vyrovnání bylo uzavřeno na 70% kvotu a žalovaný se zavázal těchto 70% z přihlášených pohledávek splatiti v deseti stejných po sobě jdoucích čtvrtletních splátkách, počínaje dnem 15. července 1931 s jednoměsíční lhůtou vyčkávací. Žalovaný před žalobou zaplatil žalobkyni na tuto vyrovnávací kvotu